

TERWIJL IK OOK JE ONWEER

Hoever zou je gaan voor een kwetsbare liefde?

TERWIJL IK OOK JE ONWEER

Hoever zou je gaan voor een kwetsbare liefde?

Michael Willems

COLOFON

Terwijl ik ook je onweer
Auteur: Michael Willems

Uitgever: in eigen beheer
Druk: Printforce Nederland i.o.v. Brave New Books B.V.
Vormgeving en layout: Michael Willems

ISBN: 9789465383743
NUR: 301

Eerste druk, april 2026
Copyright ©2026 Michael Willems

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR ANOUK
pluk ze allemaal

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	9
1. Sitke - Majk Kamalduli Remeteség	17
2. Majk Kamalduli Remeteség - Zebegény	39
3. Zebegény - Hortobágy - Miskolc	49
4. Miskolc - Hortobágy	71
5. Hortobágy - Oroszláza - Csanádapáca	94
6. Csanádapáca - Csongrád - Csanádapáca - Csongrád	117
7. Csongrád - Csongrád	142
8. Csongrád - Keszthely	156
9. Keszthely - Szigliget - Keszthely	170
10. Keszthely - Sitke	182
Nawoord	207
Discografie - bedankjes - het mooiste woord	211

Voorwoord

I

De jonge helden verlieten een voor een het kale knollenvoetbalveldje waarop zij zich voor even wereldsterren waanden, een paar lantaarnpalen ontstaken langzaam hun sobere lichten en de honden – zij zetten het op een blaffen.

Het zal juli 1997 geweest zijn, een zomerdag zoals die in kleine Hongaarse dorpjes regelmatig voorkomt; het zonlicht iets te fel, de wil om wat te ondernemen al in de ochtendkiem gesmoord en de dag aan het einde daardoor net wat aan de lange kant. Je zou ook kunnen zeggen: een perfecte vakantiedag. Het was even na achten en de avond zette langzaam in. Het sein voor de honden in het dorp uitgebreid van zich te laten horen – allen bang qua volume voor elkaar onder te doen.

Me niet van de duur en intensiteit van dit tafereel bewust klikte ik mijn terrasstoel en mijn gedachten nog wat verder in de ruststand. Een paar uur later besloot ik tot een wandeling door het weer verstilde dorp. Veel van dit soort plattelandsplaatsjes zijn ooit ingericht als lintbebouwing. Een ‘rondje’ lopen werd daarmee een haast onmogelijke opgave. Het viel me op dat waar wij Nederlanders vooral binnenshuis de gordijnen sluiten of deze helemaal niet sluiten, hier met name rolluiken werden neergelaten.

Tijdens mijn ommetje sloegen de honden wederom aan; het voelde alsof ik zowat het halve dorp op stelten zette want het hield gewoon niet meer op. Ik had weleens gelezen dat Hongaren dol op dieren en meer speciaal: dol op honden zijn, maar dat ze er zoveel hadden, dat was nieuw voor me.

Ik reisde met een vriend die, net als 6 jaar eerder en gelijk mijn broer in 1989, eigenlijk het liefst terug naar huis wilde – elke dag dat hij langer in Hongarije bivakkeerde werd het erger. Was het een gevoel van onthechting, we spreken over een tijd van vóór het internet en het mobieltje? Het zou kunnen. Contactuele rituelen gaan tegenwoordig zo anders.

Het is nog maar moeilijk voorstelbaar maar hier stond je in een lange rij bij die ene telefooncel in het midden van het dorp. Gesprekken voerde je met behulp van een telefoonkaart of als je minder geluk had zoals in dit kleine plaatsje Kács, met muntstukken. De grootste was toen 100 forint (ongeveer 40 cent) maar die paste niet in het toestel. Met een handvol kleingeld kon je, als je het er allemaal tegelijk ingooide, net de verbinding naar het verre buitenland maken en ‘hallo’ zeggen. Ik vond dat humor, maar stond daarin volstrekt alleen.

Als ik wachtend in die rij, avond na avond, beter had opgelet had ik mezelf hier beslist *Hongaars vloeken voor dummies* kunnen aanleren.

Ik had en heb er geen enkele verklaring voor dat deze en vele andere ongemakken die me tijdens de veelvuldige bezoeken aan het land der Magyaren zo zouden verrijken, me steeds heftiger deden verlangen naar een volledig samenvallen met dit stukje aarde en haar bewoners.

Op die julidag in 1997 stak ik een verlaten pleintje over, zeg maar het centrum van het dorp. Behalve het voetbalveldje was er een smoezelige kocsma¹ met vergeeld vliegengordijn dat tevens diende als voordeur en met binnen een vooral te goeder trouw

¹ kroegje

(of was het tegen beter weten in?) tappende barman. Ernaast een kis ABC² die bovendien al even te koop stond en daar schuin achter bevond zich het object waarover ik me al langere tijd verwonderde het er aan te treffen: een wit-blauwe, blinkende Hongaarse autobus.

II

Wie in Hongarije de moeite neemt met het openbaar vervoer te reizen doet een aantal opmerkelijke ontdekkingen. Om te beginnen dat bus- en treinkaartjes op kilometertarief worden berekend en dat ze bijzonder goedkoop zijn. Verder kan het gebeuren dat je met een smerige, verouderde Duitse trein wordt vervoerd tussen Budapest³ en het Balaton⁴ of de grotere steden, maar voor letterlijk hetzelfde geld zit je voor een appel en een ei in een gloednieuwe stoptrein met airco voor een lange rit dwars door het land. Het kan allemaal.

In de treinen zijn altijd conducteurs aanwezig. Zij tekenen het kaartje af met hun naam, een cijferreeks waarvan de oorsprong niet direct duidelijk wordt of zij scannen de barcode. Bij elk station groot of klein staat een man of vrouw klaar om de trein te ontvangen en te laten vertrekken. Dit gebeurt niet noodzakelijkerwijs met een seinbord maar kan ook met zwaaien, handopsteken of ander min of meer erkend gebaar geschieden.

De gebouwtjes waaruit zij tevoorschijn komen, niet te verwarren met het station, kunnen verbluffend mooi zijn maar er zijn ook (in het diepe zuidoosten bijvoorbeeld) bouwvallige huisjes bij,

² kleine kruidenierswinkel

³ hoofdstad van Hongarije

⁴ grootste meer van Midden-Europa, ook wel Hongaarse Zee genoemd

zonder ruiten in de voordeur of sterker: met helemaal geen voordeur! Rondom deze kleine aankomst- en vertrekpunten speelt zich soms een heel gezinsleven af; er wordt groente of fruit geteeld, er spelen kleine kinderen en er scharrelen kippen of er waggelen ganzen. Is een dergelijk gebouwtje toch tevens station dan staat de plaatsnaam op de gevel, ergens tussen de begane grond en de eerste verdieping. Boven woont het gezin. Zo'n beetje elk kruispunt van wegen waaromheen minimaal 3 huizen staan en waar vroeger rails zijn neergelegd heeft nog zo'n stationnetje. Bovendien wil de machinist op verzoek ook stoppen tussen twee van zulke nederzettingen in. Hierbij is wel absolute voorwaarde dat hij of de conducteur van dienst een bekende is van de reiziger. Toch, en dat moet zondermeer benadrukt worden, rijden treinen in Hongarije stipt op tijd. Door het beperkt aantal inwoners (zo'n 9,5 miljoen binnen de tegenwoordige landsgrenzen) op een oppervlakte van bijna 2,5 keer Nederland ben je over het algemeen verzekerd van een zitplaats, spits of geen spits.

Het autobus-netwerk is eveneens zeer uitgebreid en op langere ritten worden comfortabele touringcars ingezet, tegenwoordig bijna altijd met wifi. Met de bus reizen is zo mogelijk nog voordeliger dan met de trein. Wel kunnen de ritten langer van duur zijn. Bovendien wordt meestal wel ergens 'een kwartiertje pauze' ingelast, waarbij de chauffeur het goede voorbeeld geeft door een frisdrank en een broodje te bestellen (de stops zijn altijd goed gekozen en versnaperingen steeds voorhanden) om daarna rustig onder een boom plaats te nemen.

Zuchtend en puffend volgt hierna het contingent passagiers, een koddig tafereel. De bussen zijn schoon en goed onderhouden. De chauffeurs van deze bussen nemen hun 'werk' vaak mee naar huis; na diensttijd parkeren ze de bus voor hun woning als het

kan, op een verlaten plein of in een straat aan het einde van het dorp. De volgende dag rijdt de chauffeur weer naar de eerste halte om daar zijn dienst te hervatten.

Dat kan flink vroeg zijn; nogal wat Hongaren beginnen hun werkdag om 6 uur waardoor er al veel trein- en busverkeer plaatsvindt vanaf 4 uur 's ochtends, ik bedoel: 's nachts.

III

Sinds 1989 had ik Hongarije zo'n 75 keer bezocht voordat ik ver in de huidige eeuw eindelijk de stap waagde en emigreerde naar dit Midden-Europese land.

Vijf jaar woonde, verwonderde en verbouwde ik er, totdat een persoonlijk drama mij terugriep naar Nederland. Voor die tijd had ik heel veel, maar ook heel weinig gezien.

De kleinste dorpjes in de verste uithoeken deed ik aan, vier huizen had ik er gekocht en ook weer verkocht, ik leerde er makelaars kennen zoals we ze in Nederland ook hebben; geslepen en doortrapt tot en met in-en-in vriendelijk en meedenkend.

En ik kwam uiteraard in aanraking met allerlei schilders, loodgieters, stukadoors, aannemers, grasmaaiers, glaszetters, advocaten, burens, obers, winkeliers, burgemeesters, badmeesters, verfmengers, ijsmakers en paardenmenners. En: met een écht fotomodel. Ik leerde Hongaars, bleef op een armoedig niveau steken maar ploegde ermee voort, stelde me naar ik aanneem vaak kwetsbaar op en kreeg daarvoor meestal vriendelijkheid of bemoediging terug. Nooit werd me een haar gekrenkt, een forint bestolen of op andere wijze iets aangedaan. Inmiddels kunnen we overal en altijd de moderne en sociale media via smartphones onze woonkamers, hotels en campings binnen trekken en lijkt de wereld een stuk kleiner geworden.

Thuis kun je het wel en wee van een land als Hongarije op de voet volgen. Maar eenmaal daar is het moeilijker de behoefte aan duiding te bevredigen. Natuurlijk vormt de taal een lastig te slechten barrière, maar zeker ook de bescheiden en introverte, soms zelfs gesloten Hongaar is daar debet aan. De geschiedenis van dit trotse maar kwetsbare volk heeft hiermee zeker te maken en is niet zo een-twee-drie uit te leggen.

In het volkslied van Hongarije wordt God gevraagd de Hongaar te zegenen en voor verder noodlot te behoeden; heeft hij in het verleden al niet meer dan genoeg geboet?

IV

Sitke is een plaats als het vierhonderd kilometer verderop gelegen Kács. Het 2010 van hier lijkt op het 1997 van toen of op het 1960 van een willekeurige Nederlandse plaats in de provincie. Er is lintbebouwing en er zijn zijstraatjes, er is een kis ABC en een kocsma. Kinderen spelen voetbal op een geïmproviseerde mat, er blaffen heel veel honden en in een bocht aan de Attila József utca⁵ staat 's avonds een... autobus.

In de meimaanden waarin ik af en toe in Sitke verbleef droomde ik er een plan, eigenlijk was het meer een waanzinnig idee. Wat nou als je die bus eens 'leende' van de chauffeur en met de passagiers die zich kwamen melden plompverloren van de dienstregeling zou afwijken om een reis door Hongarije te maken?

Waarbij de chauffeur dan de brandstof zou kopen en de bus uiteraard na een dag of wat weer keurig kwam afleveren bij de

⁵ straat

standplaats daar in Sitke. Zou dat diefstal zijn? Onwettig? Werd zo iets wellicht als kidnapping gezien of pure ontvoering?

Ik twijfelde hevig bij het opwerpen van al deze vragen. Maar ik voorvoelde een prachtig verhaal. Want in een reeks gedachten, in een paar mooie dagdromen, kan immers alles. Ik deed er kortom, inspiratie op voor iets wat ooit een onwaarschijnlijke roman moest worden.

De eerste schetsen daarvoor maakte ik al in 2009, ik kreeg nog eens de geest in 2012 maar schreef vervolgens eerst drie andere boeken én ik emigreerde dus waardoor een behoorlijk stapeltje afgekloven A4-tjes ruim tien jaar op de plank bleef liggen.

Toch... afstoffen, bijpunten en doorgaan bleek uiteindelijk de moeite waard.

Want laten we eens een gedachtenoefening doen en die chauffeur Peter noemen. Hoe lang zou hij zijn gang kunnen gaan? Wanneer werd vermissing of meer de waarheid: ontvreemding van zo'n bus doorgegeven aan een of ander hoofdkantoor en wat als er de volgende dagen mensen langs de oorspronkelijke route zouden gaan klagen met de woorden 'autobusz nincs itt?' Eén vraag vooral zou deze Peter waarschijnlijk niet van zich kunnen afzetten: wie leerde hem een autobus besturen?

Daarmee werd me langzaamaan iets duidelijk: de echte buschauffeur ging mee, hij zou moeten helpen. Als hij dat wilde...

Wanneer de tocht zou slagen en werkelijk meerdaags werd zou Peter ook alle overnachtingen op zich nemen. Voor de hele expeditie moest dus een flink budget worden vrijgemaakt.

⁶ de bus is er niet

Passagiers zouden uiteraard en uitsluitend reizen op vrijwillige basis en zonder enige vorm van betaling. Dat wil zeggen: het vertellen van een persoonlijk verhaal werd het tarief voor deze reis terwijl de bus begin- en eindpunt Sitke kreeg, een klein dorp met veel honden, waar op een ochtend in juni plotseling een autobus verdween - totdat hij er weer terugkeerde.

Ik had me van alles voorgesteld bij deze imaginaire reis maar dat er iets moois zou ontstaan tussen twee van de hoofdpersonen had ik nooit kunnen bedenken; het gebeurde ergens onderweg.

Zover voor alle praktische zaken.

Geef je over aan de magie van deze verrassende roadtrip, geniet van een sprankelende liefdesgeschiedenis en ga met ons mee op reis!

Wees getuige van het prilste ontstaan van een kwetsbaar en ontroerend, vermakelijk en tenslotte onverwoestbaar verbond tussen twee verloren zielen in een verscheurd land en onthoud dat wie niets probeert ook nooit iets meemaakt.

Michael, april 2026.

1. Sitke – Majk Kamalduli Remeteség

I

Op het bordje in de ruit van de bus stond ‘Sárvár - Celldömölk’ maar het kon best zijn dat de chauffeur op een andere plek startte met zijn werkdag. Het was nog nacht en ik was de Attila József utca ingelopen tot aan de eerste halte die ik tegenkwam. De dienstregeling wees aan: 04.46 uur maar dit was doorgestreept. In mijn hotel had ik de vorige avond aangegeven dat ik niet zou ontbijten. Attent als men er was kreeg ik direct het aanbod een klaar te zetten pakketje mee te nemen, een geste die ik in dankbaarheid had aanvaard.

Met Hemelvaart was ik weer naar *mijn* Hongarije gereisd en vandaag was het twee juni. Een mooie dag om aan dit avontuur te beginnen en de verjaardag van mijn beste vriendin bovendien. Na een paar zomerse weken werd nu eerst een tweetal wisselvallige dagen verwacht. We zouden zien. Ik had mijn ontbijtje in mijn rolkoffer gestopt en begaf me iets na half vijf richting de halte, richting De Bus. Het was al licht en tussen het blaffen van de eerste honden door kon je duidelijk het luidkeels kraaien van de hanen horen.

II

Uit een houten deur die verweerd maar recentelijk groen geschilderd was stapte een man van ongeveer mijn leeftijd. Het huis waarin hij woonde stond zo’n 150 meter van de geparkeerde bus. De voordeur kraakte, opende zich slechts langzaam en zo zag ik eerst een hoofd, daarna een paar voeten en tenslotte de hele mens voor het huis verschijnen.

Die mens droeg een wit overhemd en blauwe broek. Om zijn schouder een flinke tas met ongetwijfeld veel kleingeld en de kaartjes voor één dag. De tred van deze chauffeur hield het midden tussen slenteren en sjokken; op die manier overbrugde hij de afstand tussen huis en bus in een minuut of drie. Halfweg keek hij om, alsof hij werd geroepen – hetgeen ook het geval bleek. ‘Zoltán’, klonk het door de verder stille straat, ‘Zoltán je brood.’ Een man die ik een jaar of zeventig schatte maar aanmerkelijk kwiek liep haalde de chauffeur die kennelijk Zoltán heette in. ‘Je vergat je brood’ sprak de oudere man, die dermate treffende gelijkenissen met Zoltán vertoonde dat ik er voor nu van uitging dat het zijn vader was. Een schouderklop volgde waarop beide mannen mijn kant op kwamen.

Zoltán was de eerste die mij opmerkte en ondanks zijn volwassen leeftijd keek hij op een geschrokken manier naast zich, naar zijn vader. Daarbij hield hij ook even in. Pas nadat zijn vader doorliep overwon Zoltán dat wat hij te overwinnen had en samen wandelden ze door totdat ze vlak voor me stonden.

Waren we bekenden van elkaar geweest zou een omhelzing voor de hand hebben gelegen. Dit gebeurde nu niet; ik groette met een ‘jó reggelt kivánok⁷’ en kreeg een afgemeten goedemorgen terug. Van vader, want Zoltán rommelde onhandig met een sleutelbos, opende dan de deuren van de bus en stapte in. Hij was duidelijk ongemakkelijk met wat hij voorzag als aanstaande situatie. Zijn vader, gedrongen postuur en ongeveer 1 meter 70 lang, voelde waarschijnlijk ook iets onbestemds aan mijn ingenomen positie bij de bus maar zijn nieuwsgierigheid en levenservaring wonnen het tenslotte van al het andere.

⁷ goedemorgen

‘U bent er vroeg bij!’, sprak hij zomaar in het Duits. Ik slaakte een zucht van verlichting. Het taalprobleem leek opgelost! Met mijn Hongaarse woordenschat kwam je vermoedelijk best van Sárvár naar Celldömölk maar zeker niet veel verder. Ik gaf de man een hand en noemde mijn naam; ‘Peter. Holland vagyok⁸’, zei ik er snel achteraan om alvast iets meer duidelijkheid te scheppen.

‘Dit is geen opstapplaats’, sprak de man die Imre bleek te heten, daarbij in de richting van de hoofdstraat wijzend, ‘de halte is 300 meter verderop.’ Hoe lang mijn antwoord op zich liet wachten herinner ik me niet meer goed maar in de tussentijd startte Zoltán gewoon zijn bus. Zijn vader stapte in en gebaarde mij hetzelfde te doen. Allebei bleven we staan in het portaal bij de chauffeur. Met hem praten was goedbeschouwd verboden en wij respecteerden deze regel aangezien het ons goed uitkwam.

Zwijgend in al onze talen kwamen we tot bij de bushalte die mij al gewezen was. Zoltán zette de bus stil en de motor af. Daarbij keek hij zijn vader vragend aan. ‘Zo’, zei die, naar mijn koffer knikkend, ‘en wat zijn precies uw plannen?’

III

Het leek mij niet verstandig mijn hele Hongaarse vocabulaire te verbruiken in een eerste conversatie met Zoltán die zich tot nu toe bovendien zwijgend en teruggetrokken had getoond. Hij wekte niet de indruk geïnteresseerd te zijn in het antwoord op de vraag die zijn vader me zojuist gesteld had. Hoewel ik oogcontact met beide mannen bleef maken richtte ik mijn

⁸ ik ben Nederlands

reactie tot Imre.

‘Eigenlijk zou ik graag, mét u beiden, een tocht door uw prachtige land willen maken’, begon ik rustig, ‘een tocht waarbij de reizigers elkaar leren kennen en mij over hun land vertellen. En wel met deze bus.’ Ik besloot dat dit de essentie was en daarom als eerste verklaring toereikend.

‘Hij moet zich melden bij zo’n reisbureau in Sárvár’, gaf Zoltán met een wegwerpgebaar en zonder mij aan te kijken zijn visie weer. Er viel een stilte. Het was nu bijna helemaal licht en in de verte startte het Hongaarse dorpsleven op. ‘Maar waar wilt u dan heen?’, vroeg Imre. ‘Dat kunnen we de reizigers vragen’, antwoordde ik hoopvol.

Zoltán bewoog onrustig op zijn robuuste chauffeursstoel. Die was bekleed met zwart leer maar vertoonde ook slijtageplekken en zelfs gaten, waar donkergeel schuimrubber door naar buiten kwam. ‘Ik rijd gewoon naar Sárvár, mijn eerste halte, vandaar naar Celldömök en vervolgens pendel ik tussen Pápa en Sárvár zoals altijd’, klonk het. Hij wees naar een deels gescheurd, viezig boekwerk in het dashboard. ‘Volgens mijn dienstregeling’, voegde hij er nors aan toe.

Ik besloot hem te vragen waarom hij dan hier in de hoofdstraat van Sitke bij een halte was gestopt als zijn werk pas begon in het nabijgelegen stadje Sárvár. ‘Omdat ik Éva altijd meeneem’, zei Zoltán onwennig. Ik hoorde emotie in zijn stem. ‘Zij moet naar het ziekenhuis weet je’, en zowaar keek de bonkige chauffeur me even aan. ‘Haar dienst als verpleegster begint om zes uur.’

Imre vond deze kleine conversatie vermakelijk en vroeg me wat ik wilde doen gesteld dat bijvoorbeeld deze Éva een andere reisbestemming zou kiezen. Zijn zoon was me voor. ‘Dat doet ze niet en als ze het toch doet dan rijdt hij haar er zelf maar

heen', perste hij al zijn frustratie eruit. Omdat Imre zich stilhield en mijn hart juichte voelde ik opeens dat dit moment het begin was van een Nieuwe Dag. 'Dat is prima', zei ik. 'Maar dan zou je me wel moeten leren hoe je een bus bestuurt.'

Andere dan de technische complicaties overzag Zóltan blijkbaar nog niet toen hij reageerde met: 'Als Pa het goedvindt, voor mijn part.'

En dus nam ik plaats op de versleten chauffeursstoel, leerde alles over richtingaanwijzers, remmen en gasgeven (de bus zelf was een automaat), de kaartjes, de stempel, de verlichting, de nooduitgang en over 'állj, leszálló', de tekst op het stoplampje. Zijn vader keek het zwijsend aan en net toen Zoltán mij de bus wilde laten starten (nog altijd met een gezicht als een oorwurm) klopte een tengere vrouw van middelbare leeftijd en voorzien van lang zwart haar zachtjes op de deuren van de bus. 'Éva!', riepen we gedrieën. Ze tikte nog eens tegen het raam. Zoltán beseftte dat hij me het openen en sluiten van de deuren nog moest uitleggen.

IV

'Jó reggelt kivánok', sprak Éva bij het instappen en waarbij ze mij nog wel iets vragend aankeek, 'waar gaat de reis naartoe?' Zoltán was me voor en antwoordde: 'Naar het ziekenhuis toch in Sárvár?' Zijn vader besloot haar te verklappen dat er deze ochtend verdere mogelijkheden waren.

Terwijl Zoltán hoopte op verwarring en de verwachte keuze voor het bekende wendde Éva zich tot mij. Haar donkerbruine ogen stonden helder en maakten duidelijk dat ze een situatie als deze aankon. Daarbij was ze opvallend monter, beweeglijk en had haar hele voorkomen niet iets van een 50-jarige – eerder

vertoonde ze een soort opwinding die bij het begin van een schoolreisje hoort. Al met al gaf ze me de indruk snel en goed te kunnen waarnemen en inschatten, waarbij ze van het optimistische scenario uitging. Dat was althans het beeld dat zich in die vijf seconden op mijn netvlies nestelde.

‘Dat is wel heel apart’, sprak ze me aan, ‘gaat u dan ook de bus rijden?’ Even was ik een beetje teleurgesteld. Mijn eerste echte passagier sprak me direct in het Duits aan, ik was onmiddellijk ontmaskerd als zijnde niet-Hongaar en niet-Hongaars, ook al stond ik in een ronkende bus in een klein dorp vlakbij de Attila József utca waar bovendien zoveel honden blaffen. Anderzijds bevestigde Éva wel mijn beeld dat ik zoeven van haar kreeg.

Omdat de hele setting wat benauwd werd (vier personen op elkaar gepakt in een kleine ruimte tussen de deuren en het chauffeurshokje) stelde ik voor om even te gaan zitten samen. Ik moest in mezelf lachen en was positief gestemd. In een half uurtje had ik eigenlijk al meer bereikt dan ik gedurende enkele jaren gedurfd had te dromen. Op de een of andere manier werd dit begrepen door Éva, zo dacht ik.

Mijn voorlopige indruk van Imre was dat hij me het voordeel van zijn twijfel gaf – zolang nieuwsgierigheid het won van argwaan of nuchtere realiteitszin. Ook daarom durfde ik deze stap te zetten.

Nogmaals vertelde ik mijn korte verhaal van een half uur geleden, zij het dat ik er iets aan toevoegde. ‘U kunt dus als eerste passagier aangeven waar u graag heen wilt’, zei ik. Even kon de energieke vrouw dit niet bevatten. Eerlijk gezegd had ik het tot vanochtend zelf ook voor nauwelijks mogelijk gehouden maar waar blijft een mens zonder te dromen? ‘Als u alle wensen van alle passagiers wilt laten uitkomen, hoelang zijn de eersten dan wel niet van huis?’, vroeg ze scherpzinnig.